

[Niels Helveg Petersen.]

derved skal styrke deres stillinger, hvornår er forhandlinger så overhovedet mulige ud fra amerikanske synspunkter?

Stats- og udenrigsministeren (*J. O. Krag*): Generalsekretær U Thants 3 punkts plan vedrørende fred i Vietnam blev fremsat den 9. marts 1966. De tre punkter vil være velkendte af tinget og offentligheden. Punkt 1 går ud på en standsning af de amerikanske bombardementer i Nordvietnam, punkt 2 går ud på en nedsættelse af krigsaktiviteten fra begge sider, og punkt 3 går ud på optagelse af forhandlinger, hvortil alle de interesserede parter skal have adgang, også Den nationale Befrielsesfront.

Så hurtigt som det var muligt, kun få dage efter at FN-generalsekretæren havde fremsat denne 3 punkts plan, fik den tilslutning fra den danske regering, og vi har siden da gentagne gange fremsat dette danske synspunkt såvel i offentlige udtalelser som direkte over for den amerikanske regering. Jeg havde selv lejlighed til at gøre disse synspunkter gældende ved en udtalelse i NATO-rådet i december, og senest har minister Hans Sølvhøj på den danske regerings vegne gjort disse synspunkter gældende i Washington over for den amerikanske regering, herunder den amerikanske udenrigsminister i januar måned i år.

Jeg har i dag en artikel i dagbladet *Aktuelt*, som blev nævnt af hr. Niels Helveg Petersen, og som jeg gerne vil citere. Det hedder i artiklen:

„I slutningen af januar og begyndelsen af februar bredte der sig i verdensoffentligheden en fornemmelse af, at en fredelig løsning af Vietnam-problemet måske trods alt ikke lå helt så langt borte, som man hidtil havde troet.

Denne — det må erkendes ret vage — fornemmelse var baseret på visse udtalelser fra nordvietnamesisk side, der syntes at kunne udlægges som en mere smidig indstilling til forhandlingsbetingelserne, og den fandt desuden støtte i den våbenhvile, som kom i stand i Vietnam omkring det buddhistiske nytår.

Forhåbningerne“ — så spinkle de end var — „fik yderligere næring, da man fra amerikansk side forlængede pausen i bombar-

dementerne af Nordvietnam ud over de fastsatte våbenhviledage — en ikke-genoptagelse af bombningerne, som af generalsekretær U Thant blev betegnet som et klogt træk.

Endnu en gang blev verdens forhåbninger om en snarlig fred i Vietnam imidlertid tilintetgjort. Bombepausen blev kortvarig, og der kom ikke nogen reaktion fra nordvietnamesisk side på den amerikanske indstilling af bombningerne.

Vi står nu, hvor vi stod før: Nordvietnam kræver et fuldstændigt og definitivt ophør af bombardementerne, og USA kræver på sin side et tegn fra Nordvietnam på, hvad man fra modpartens side vil gøre for at mindske krigsaktiviteten i tilfælde af en sådan standsning af bombningerne.

Selv om vi er på det rene med, at den amerikanske regering har befundet sig under et stærkt pres, fordi der under bombepausen skete en forøgelse af infiltrationen fra Nordvietnam til Sydvietnam, må vi fra dansk side beklage, at man ikke har etableret en længere standsning af bombningerne, som måske kunne have givet mulighed for en nærmere undersøgelse af mulighederne for våbenstilstandens hensigter og af de chancer, som Genève-konferencens to formænd, Storbritannien og Sovjetunionen, ville have for at kalde alle parter“

— og det betyder også FLN —
„sammen om forhandlingsbordet.

For mig er der ingen tvivl om, at generalsekretær U Thant ramte noget centralt i Vietnam-spørgsmålet, da han for snart et år siden fremsatte sit trepunktsforslag. Vi kommer ikke uden om, at vejen til forhandlinger nødvendigvis må gå over en standsning af bombardementerne af Nordvietnam, en gensidig nedsættelse af krigsaktiviteten og den nationale befrielsesfronts deltagelse i forhandlingerne.“

Ja, det er et kort referat af, hvad jeg har skrevet i *Aktuelt* i dag. Som det vil fremgå af, hvad jeg her har citeret, og af hvad vi ved tidligere lejligheder har sagt offentligt, i åbningstalen og direkte over for NATO-partnerne og over for den amerikanske regering, er det den danske rege-